

עק"פ 28521/11/20 - ד"ר דניאל כרסנטי נגד עו"ד כרמית נעמן

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עקר"פ 20-11-28521 כרסנטי נ' נעמן 06 ינואר 2021

בפני הרכב כב' השופטים:

ו. גיריל, שופט עמידה [אב"ד]

א. נאמן, שופט

ש. שטמר, שופט עמידה

המערער:

ד"ר דניאל כרסנטי

עו"ד עווה"ד ר. רוטגרונד ע"י ב"כ

נגד

המשיבה: עו"ד כרמית נעמן

המשיב:

הודעת ערעור מיום 29.9.2020 על פסק-דיןו של בית-משפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו) מיום 11.11.2011 על פסק-דיןו של בית-משפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו) מיום 20.11.2020 בתיק ק"פ 20-03-11008.

פסק דין

השופט אריה נאמן

1. המערער הגיש קובלנה פלילתית נגד המשיבה, אשר בוטלה ע"י בימ"ש קמא בפסק דין המצוין לעיל, בהתאם לסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), הקובע כי:

"149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשםטעון טענות מקדימות, ובהן -

...

(3) פגם או פסול בכתב האישום;

(4) העובדות המתוארכות בכתב האישום אינן מהוות עבריה;"

2. נזכיר מושכלות יסוד כי כתב הקובלנה הינו כתב אישום לכל דבר ועניין ועל כן עליו לעמוד בדרישות סעיף 85(4) לחסד"פ הקובע כי:

"85. כתב אישום יכול -

...

(4) תיאור העובדות מהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם;"

3. בימ"ש קמא התייחס לכל אישום ואישום וקבע, שהחלקן כלל לא פורטו העובדות שיש בהן כדי להקים תשתיית עובדיות לקיום העבירה וזאת בניגוד לסעיף 85(4) לחסד"פ, ובחלקן الآخر אף אם יוכחו העובדות המתוארכות

עמוד 1

בכתב הקובלנה, אין בהן כדי להוות עבירה פלילית. על כן ביטל בימ"ש קמא את הקובלנה כולה.

4. המערער מלין על קביעותו של בימ"ש קמא ולמעשה תמצית טענות הינה כי בימ"ש קמא שגה בשלוש:

ראשית, שגה בימ"ש קמא שקבע כי נפל פגם בכתב האישום בשל חוסר בעובדות שכן דין העובדות להתברר בהליך גופו ואין צורך לפרט בכתב הקובלנה;

שנייה, שגה בימ"ש קמא משקבע כי העובדות המתוארות אינן מהוות עבירה;

שלישית, גם אם צדק בימ"ש בשני הנימוקים לעיל, היה עליו לאפשר למערער לתקן את כתב הקובלנה, ולא לבטלו.

5. לטענו לא רק שבימ"ש קמא צדק בנימוקו אלא דומה שב"כ המערער ממקד את עיקרי ערעורו **בתקיפת מושכלות יסוד המשפט הפלילי** - הן בחקיקה והן בפסיכיקה; טענותיו, הן בהודעת הערעור והן בדיון לפניינו, היו כליליות, לא נעשה כל ניסיון להסביר بما שגה בימ"ש קמא, שבסה"כ הסתמן על הוראות חוק מפורשות ופסיכיקה מקדמת דנא - האם ציפה ב"כ המערער שבימ"ש קמא יתעלם מההוראות החוק? יתעלם מהפסיקה? **יתעלם ממושכלות יסוד?**!

על מנת להבהיר מדוע צדק בימ"ש קמא ומדוע הערעור נעדר כל בסיס, ניבור על כל אחד מהאישומים הנטענים בקובולנה, נפרט מהן טענות הקובל בקובולנה, מה קבע בימ"ש קמא, מהן טענות המערער **ומדוע אין בהן ממש**.

עבירות לשון הרע - סעיפים 6 ו-8 לחוק איסור לשון הר"ע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"):

6. **תמצית העובדות שנטענו בקובולנה:** ביום 22.4.15 שלחה המשיבה **למח"ש** מיל ובו העבירה פרטיהם ומידיע אודות **חוודות הנוגעים לקובל בדבר זיווף צוואה על ידו וע"י אחותנו** שעבדה באותו עת במשטרת ישראל, באופן שזיהפו את חתימת המנוחה - **אשה זרה להם לחלווטין** - על צוואה שכיביכול היא ערכאה לטובתם והורישה להם את רכושה; כך גם ביום 16.8.16 נשלח מיל נוסף ממשרדה של המשיבה (ע"י ערכאת דין המועסקת ע"י המשיבה) **לחקור במח"ש** על אודות חוותות לזרופים שנעשו ע"י הקובל.

אגב, כבר באותה עת החל להתנהל הליך בבייהם"ש לענייני משפחה בחיפה (תמ"ש 30996-10-14) שבמסגרתו נדון תקופה של הצוואה. בסופו של דבר קבע ביהם"ש לענייני משפחה בפסק דין מיום 24.3.20 שאכן **"צוואת המנוחה לא נערכה על ידה או נחתמה על ידה"** (עמ' 29 לפסה"ד ש' 14). אמן ביהם"ש לא קבע שם קביעה פוזיטיבית שהקובול ואחותו הם אלו שזיהפו את הצוואה, ברם ברור מקריאת פסה"ד והשתלשלות העובדות המתוארת שם, כי המערער ואחותו הם אלו שזיהפו את הצוואה (שכנן למי עוד חז' מהם יש אינטראס לזייף צוואה לטובתם?) - וכן ערכאת הערעור שDNA בפסקה"ד (שכנן גם שם הקובל ואחותו לא השילמו עם תוצאת פסה"ד), דחתה את ערעורם של הקובל ואחותו על פסה"ד וקבעה במפורש: **"בית משפט קמא קיבל את טענות המשיב לפניה המערערים הם אלה שכתבו את הצוואאה וזיהפו את חתימת המנוחה"** - מתוך פסה"ד של ערכאת הערעור מיום 13.9.20 בעמ"ש 31808-05-20, עמ' 2 ש' 33-34.

אגב, לאחר הדיון בפנינו, ביום 27.12.20 הגיש ב"כ המערער בקשה ובה טען בנסיבות כי:

איןני מבין כיצד יכול המערער לטען בנסיבות כי לשם היליך משפטיא לא נקבע כי הוא זיף את הצוואה, כאשר בהמ"ש של ערכאת הערעור קבע באופן מפורש ההיפך...

אמנם בדיון בפנינו הובהר לנו כי פסה"ד של ערכאת הערעור איננו חלוט מאחר והקובל ואחותו הגיעו בבקשת רשות ערעור לביהם"ש העליון התלוי וועמדת בשלב זה (לפחות נכון ליום הדיון), ברם מכאן ועד הטענה כי **"לעולם לא נקבע לשם היליך משפטיא כי אחותי או אני זיפנו את הצוואה"** הדרך רוחקה עד מאי...

כך או כך, בעקבות חקירת מה"ש ומשטרת ישראל את הפרשה, **החליט להגיש כתוב אישום נגד הקובל ואחותו** (ת"פ 17-08-14028) בגין חmissה אישומים, מהם כנגד הקובל: זיף מסמך בכוונה לקבל באמצעות דבר בנסיבותechמומיות, שימוש במסמך מזויף ועוד. אולם ההליך עדין תלוי וועמד ברם למעשה היליך הדיני הסתיים וכעת התקיק קבע להכרעת דין ליום 2.2.21.

7. בסעיף 6 רשא לעיל תימצתי את העובדות הנטענות בכך שהמשיבה שלחה למ"ש מייל ובו טענות בצירוף מסמכים ומידע מבלי שטרחתי לפרט יתר על המידה מה היו הטענות והמסמכים/המידע (בקובלנה פירט הקובל את העובדות, אם כי לא בצורה בהירה), וזאת במקוון, שכן לאור נימוקו של בימ"ש קמא מודיע הדבר איננו מהווה עבירה, אין כל חשיבות ונפקות מה היה תוכן המסמכים והמידע, שכן נימוקו של בימ"ש קמא איננו קשור לתוכן המידע אלא לעצם העובדה שבפנייה הנ"ל למ"ש אין כל עבירות לשון הרע; יודגש למען הסר ספק, כי אין כל טענה בקובולנה שפירסום האמור ע"י המשיבה היה גם מחוץ למ"ש!

8. קייעת בימ"ש קמא: לצורך בחינת הדברים (ואך ורק לצורך כך!) היה מוקן בימ"ש קמא לקבל את טענות הקובל ולהניח לצורך הדיון בלבד שתוכן הדברים שנשלחו למ"ש עומד ב מבחנים של סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע ולכך הדבר מהו "לשון הרע". אף על פי כן, הוイル והפנייה הייתה למ"ש הררי שמדובר בפירסום מותר ו/או מוגן על פי סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע הקובל [ההדגשות כאן, ובכל מקום אחר להלן, אין במקור]:

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או

הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות הללו:

....

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בעניין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או CHOZA, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקר בעניין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה".

לית מאן דפליג כי מ"ש הינה "ממונה על הנפגע" דהיינו על אחות הקובל וכן "רשות המוסמכת לקבל תלונות", ולפיכך בצדך קבע בימ"ש קמא כי הפניה למ"ש הינה מוגנת ולפיכך אינה מהווע עבירה פלילתית.

אמנם תנאי סוף כדי להסota תחת הגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע הינו "אם הנאשם עשה את הפירוטים בתום לב" ברם לא יכולה להיות מחלוקת בעניין תום ליבת המשפטה, שהלא בסופו של יום בהליך האזרחי נקבע כי הקובל ואחותו זייפו את הצוואה (אם כי כאמור עדין תלי וועמד הליך ערעורו בביבמ"ש העליון) וכך הוגש כתוב אישום. אמן טרם ניתנה הכרעת הדין בהליך הפלילי, ברם גם אם הקובל ואחותו יזכו לחולוטין בסופו של יום, עצם העובדה שפנוייתה של המשפטה למבחן שסבירה בסופו של יום להגשת כתוב אישום, וכןח הרף הראייתי הנדרש לפי דין לצורך הגשת כתוב אישום, המחייב קיומו של יסוד סביר להרשעה המועוג בתשתיית ראייתית לכואורית (בש"פ 8087/95 **زادה נ' מדינת ישראל** (1996)), הדבר מלמד שתלוונת המשפטה מצאה עיגון בתשתיית הראייתית הלאורית, המבוססת את כתוב האישום, ועל כן מוכח בדיעד שלא מדובר בתלוונת שווה מצד המשפטה, ובלשון בימ"ש קמא: "אינטראס ציבור" בחקירה, ועל סופו מוכח על תחילתו - תום הלב הדרוש כדי להסota תחת הגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

אגב, יצוין כי הקובל, הן בכתב הקובלנה והן בהודעת הערעור, נמנע לחולוטין מלאתייחס להשלכת ההליכים הנ"ל על הקובלנה, והסתפק בלכנות את מבחן - "גוף רפואי וחולש שמקבל כל שקר כאילו היו עובדות, זאת ללא!¹ שום בדיקה מצדך" (סעיף 4 לקובלנה - ההדגשה בקוו וכן סימן הקריאה הינם במקור...).

לאור כל האמור קבוע בימ"ש קמא בצדק, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדות של המערער במלואן, עדין אין בהם כדי להקים תשתיית משפטית לקיומה של עבירות לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, המגן על מסירת 'לשון הרע' לרשות המוסמכת לחזור שהיא בענייננו מבחן.

9. טענות המערער: קראתי שוב ושוב את טענות המערער בעניין זה ולא הצליחו למצאו היכן מצביע המערער על טעותו של בימ"ש קמא, היכן ובמה שגה בימ"ש קמא בקובעו את כל הנ"ל בהסתמך על הוראות חוק מפורשות! המערער הסתפק בטענות כלליות כי "מדובר בלשון הרע" וכי לא ניתן לו ההזדמנות להוכיח את טענותיו, אך גם טען בדיון בפנינו, ברם היא הנותנטה: לצורך "סילוקה על הסוף" של הקובלנה הנית בימ"ש קמא כי העובדות יוכחו במלואן ואף על פי כן לא קיימת התשתיית המשפטי לביצוע עבירה פלילית שכן עצם הפניה למח"ש חוסה תחת הגנת חוק איסור לשון הרע.

10. וכן בימ"ש קמא צדק במסקנותיו, שכן מדובר בהוראות חוק מפורשות!

אוסיף כי יתרן ואין אפילו צורך להגין להגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, שכן עבירות לשון הרע מוגדרת בסעיף 6 לחוק איסור לשון הרע: "המפרסם לשון הרע, בכונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר זולת הנפגע..." - והלא בנדונו הפירוטם היה כאמור למבחן בלבד - גוף שהינו לכל היותר "אדם אחד", זאת בין היתר לפי פקודות הפרשנות [נוסח חדש], המגדירה "אדם..." לרבות חבר בני אדם"; (ראה רע"פ 18/3742 **פלוני נ' פלוני** (25.7.18)), מכאן שהפירוטם לא נעשה "לשני בני אדם או יותר זולת הנפגע" כנדרש להשתכללות העבירה הפלילת המנוייה בסעיף 6 לחוק, אלא לכל היותר ל"אדם אחד", ועל כן בפנינו כל עבירה פלילתית של לשון הרע, וממילא אין צורך להגין להגנת סעיף 15 לחוק.

11. טענה נוספת הייתה בפי הקובל לביצוע עבירות לשון הרע עיי' המאשימה - **חרטה על כל האשמהותה**ungan

הקובל בדבר זיווף הצואה, בכתב הטענות במסגרת הקובלנה; בצדק דחה בימ"ש קמא טענות אלו, שכן העלאת טענות שיש בהן 'לשון הרע' עי' בעל דין במסגרת כתבי טענות נדרשים בהליך שיפוטי, הינה פירסום מותר מכח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע:

"13. לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי -

...

(5) פירסום עי' שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דין בפניהם או בהחלתם, או פירסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דין כאמור:

לענין זה אזכיר כי הגנת סעיף 13 הנ"ל הינה "הגנה מוחלטת" קרי: ההגנה אינה מותנית בדרישה של אמיתות הפירסום או בדרישה של תום לב. (רע"א 1104/07 עוז'ד חיר נ' עוז'ד גיל).

גם בענין זה לא מצאתי בהודעת הערעור היכן הצבע המערער על טענות של בימ"ש קמא, מעבר לטענות כלליות כי "מדובר בלשון הרע"...; **גם כאן הסתמן בימ"ש קמא על הוראת חוק מפורשת!**

12. sicomo של דבר לגבי עבירות לשון הרע - הצדק בימ"ש קמא במסקנותו, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדתיות של המערער במלואן, עדין אין בהן כדי להקים תשתיית משפטית לקיומה של עבירה לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע, **וזאת בתבוסס על הוראות החוק כפושטן.**

עבירת היזק בזדון - סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "סעיף 452"):

13. תמצית טענת הקובל: עי' הפירסום האמור למח"ש ביצהה המשיבה עבירת 'היזק בזדון' לפי סעיף 452 לחוק העונשין הקובלע כי:

ההורס נכס או פוגע בمزיד ושלא כדין, דינו - מסר שלוש שנים, והוא, אם לא נקבע עונש אחר."

14. בכתב הקובלנה לא טרח הקובל לפרט מה 'הנכס' שהזוק בזדון והסתפק באמירות כלליות, תוך שבכל מקום הצמיד את עבירת לשון הרע לעבירת 'היזק בזדון' (סעיף 1 סיפה לאקובלנה, סעיף 2 סיפה שם, סעיף 3 סיפה, סעיף 4 סיפה וכן הלאה), משל כל עבירה לשון הרע הינה באופן אוטומטי עבירת 'היזק בזדון' לשם הטוב של הנפגע... רק בדיון ביבמ"ש קמא טען ב"כ הקובל לראשונה כי הכוונה גם "לנזק ממוני" וזאת בנוסף לשם הטוב. הקובל לא טרח לפרט מהו "נזק ממוני" שנגרם לו והסתפק באמירה כללית שנגרם לו "נזק ממוני".

15. קביעת בימ"ש קמא:

עמוד 5

לגביו "הנזק הממוני" - כאמור הקובל לא טרח לפרט את העובדות בקשר לגרימת הנזק הממוני, וזאת בגין סעיף 4(4) לחס"פ הקובל כי כתב האישום (וכך גם קובלנה פלילית בהיותה למעשה כתוב אישום לכל דבר ועניין) יכולול את "תיאור העבודות המהוות את העבירה", קרי: "**סיפור העבודות**" **חייב לשקף את כל** "**מרכיבי העבירה**" **המייחסת לנאשם, הן הרכיבים המהווים את ה"יסוד הפיזי", והן הרכיבים המהווים את ה"יסוד הנפשי" שבה**" (קדמי, על **הדין בפלילים, (מהדורה מעודכנת)**, תשס"ט-2009, עמ' 915, וראו עוד שם בעמ' 19).

לגביו שמו הטוב של הקובל, קבוע בימ"ש קמא כי:

ראשית, רכיב "הנכס" שבסעיף 452 איננו כולל את שמו הטוב של האדם, גם שענין חוקים אחרים שמו הטוב של האדם בוחלת יכול להיות 'נכס' ברם לא לעניין חוק העונשין, שכן סעיף ההגדרות בחוק העונשין - סעיף 34 - מגדיר בס"ק (כד) - "נכס" - תוי או דומם היכול לשמש נושא לבועלות; קרי: מקרקעין, מטלטליין או חי; 'שם טוב' איננו 'חי' ואיננו 'דומם'.

שנית, שמו הטוב של האדם כבר מוגן בהסדר ספציפי הוא חוק איסור לשון הרע.

16. טענות המערער: שגה בימ"ש קמא משקבע כי סעיף 452 איננו כולל את שמו הטוב של האדם. הן בכתב הערעור והן בדיון בע"פ, לא טרח ב"כ המערער לפרט יותר מדי, לא טרח להתמודד עם נימוקי בימ"ש קמא, והסתפק בהפנייה להחלטה ייחודית שמצו שועסקת בעניין זה - החלטה של בית משפט השלום מיום 17.1.13 בתיק ק"פ 12-04-9418 שם קבע ביהם"ש כי לדעתו ההגדרה של 'נכס' בחוק העונשין "אינה מגבילה את עצמה לנכסים מוחשיים וণשיים בלבד. תכלית הוראת החיקוק והאיסור שבعبارة הינה להגן על הזכויות הרכושיות של כל אדם מפני פגעה בהם בمزיד. תכלית זו מתקיימת הן ביחס לנכסים גשמיים מוחשיים והן ביחס לנכסים שאינם מוחשיים. זכויות ונכסים בלתי מוחשיים הוכרו במשפט כנכסים לכל דבר ועניין, שהפגיעה בהם ראייה להגנה משפטית". עד כאן.

ראשית, מעיון בהחלטה במלואה, אינני בטוח כלל שהההחלטה עסקה בפגיעה בשם הטוב של האדם אלא ב'נכס' בלבד מוחשי אחר; שנית, אכן נכון הוא שזכויות ונכסים בלבד מוחשיים הוכרו במשפט כנכסים לכל דבר ועניין (ראה למשל דיני משפחה - איזון משאים, חוק יחס ממון בין בני זוג ועוד), ברם בנדונמו חוק העונשין טרח להגדיר במפורש מהו 'נכס' - "תוי או דומם" קרי: נכס מוחשי בלבד, ואין לנו אלא מה שיש בהגדירה הא ותו לא. לו סבר המשפטן כי יש לכלול בהגדרת 'נכס' בחוק העונשין גם נכסים בלבד מוחשיים, היה עליו לעשות זאת במפורש, שכן עסקין בדיון הפלילי ומושכל יסוד הוא שהגדירות רכיבי העבירה הפלילית חייבות להיות מפורשות וברורות.

חיזוק לכונת המשפטן כולל בסעיף 452 נכסים מוחשיים בלבד, ניתן ללמידה אף מסעיפוי המשפטן לסעיף 452 - סעיפים 453, 454, 455 המתיחסים לסוגי 'נכסים' לעניין סעיף 452 - כולם הינם נכסים מוחשיים בלבד: בארכים, סכר, עצי תרבות, גשר, מתקני תשתיות, דברים בעלי ערך תרבותי, מדעי, היסטורי, דתי או אומנותי.

17. ברם גם בהנחה שניית היה בעזרת כללי הפרשנות (היקש וכיו"ב) כולל בהגדרת 'נכס' שבחוק העונשין גם נכסים בלבד מוחשיים, הרי שלכל היוטר יונח בפנינו **ספק פרשני**, האם אכן 'נכס' בחוק העונשין הינו רק נכס מוחשי או גם בלתי מוחשי, והלא מושכל יסוד במשפט הפלילי "**שהנאשם זכאי ליהנות מכל ספק המתעורר גם לעניין פרשנות**

החוק; אף שקיימת אפשרות סבירה - של דעתנו אינה קיימת כאן - לפרש את החוק בשני אופנים, באחד תוצאותיו להביא לידי עונשה ואילו השני תוצאותיו שלא להביא לידי עונשה, יעדייף בית המשפט בפליליים את דרך הפרשנות שתהא פוטרת את הנאשם מן העונש.

(ע"פ 52/63 היועץ המשפטי לממשלה נ' משה פיגנבוואט, פד"י יז(2) 1081, 1086 ג-ד)

וכן: "חזקת היא שאין מטילים אחריות בפליליים מכוח ספק" (אהרון ברק, "על פרשנותה של הוראה פלילתית", מחקרים משפטיים, יז, (תשס"ב), בעמ' 351-350; וכן ראה ראה ש.ז. פלר, יסודות בדיני עונשין, כרך א, תשמ"ד, פסקה 31, בעמ' 18)

18. יתרה מזו, גם אם תמצוי לומר שםתו הטוב של האדם הינו 'נכש' לגבי חוק העונשין ועבירות 'היזק בצדון', מושכל יסוד הואה, שמדובר בו פירסום לשון הרע מוגן בחוק איסור לשון הרע, לא ניתן לעקוף הגנה זו באמצעות העלאת טענות נוספות נספות מכח חיקוקים אחרים:

"בהוראה הקבועה בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע התכוון המחוקק כי הדברים הנאמרים או הנכתבים תוך כדי דין משפטי י齊ו להגנה מפני תביעת לשון הרע, וזאת על מנת לאפשר לכל המעורבים בהליך המשפטי לומר את דברם באופן חופשי ולא מORA, ובלא לחושש פן יסתובכו בשל אמרה זו או אחרת (ר' ע"פ 364/73 זידמן נ' מ", פ"ד כח(2) 620, 624 1974).

לא יכול להיות ספק בכך כי אם תומר העלאת טענות לפיהן אותן דברים ממש מהוות לשון הרע מקרים עילות מכך חיקוקים אחרים, תהפוך ההגנה לפי סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע לאות מטהה...

העליה המרכזית לתביעה המוגשת בשל פרסום מהוות לשון הרע היא העילה הנסמכת על חוק איסור לשון הרע, הלא הוא החוק הספציפי העוסק בפרסום מעין זה.

উيلوت נספות, כמו אלה הנטען על ידי התובע בבקשתו לתקן כתוב התביעה, או כמו עילות נזיקיות אחרות, כגון רשלנות, שנטען במרקדים אחרים, הינה עילות נלוות, דהיינו, נסמכותה הן על כך שהפרשומ מהוות לשון הרע, וכי הדבר מהוות, למשל, פגעה בכבוד האדם, או מהוות עבירה אתית. ככללה, וכשمرة העלאה היא לעקוף את ההגנה הקבועה בסעיף 13(5) לחוק, יש לקבוע כי הגנה זו קיימת לגבי העילה המרכזית תחול גם לגבי העילות הנלוות כאמור.

אילו חוץ המחוקק לאפשר עקיפת ההגנה האמורה היה קבוע הוא זאת במפורש, אך בעניין סעיף 13 קיימת הוראה מפורשת כי ההגנה המוענקת בו הינה מפני כל הליך פלילי או אזרחי, ולא רק הליך "בשל לשון הרע", כאמור ברישא לסעיף 13: "לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי...." (והשווה לסעיפים האחרים בחוק איסור לשון הרע בהם הוספה התוספת "בשל לשון הרע").

ת"א 793/08 עוז ד' הורביץ נ' עוז ד' בן דוד (פרסום בנבו, 09.10.18)

וראו עוד:

ת"א 3811/03 חייב נ' חוץ (פרסום בנבו, 04.05.16);

ת"א 14408/05 שדה נ' חוץ (פרסום בנבו, 07.11.14);

בש"א 182516/08 לינדנשטראוס נ' פינבלום (פרסום בנבו, 09.02.24);
עמוד 7

ת"א 4831/08 אלחדר נ' פרץ (פורסם בנבו, 31.8.09);

ת"א 20528-01-12 הרופז נ' מרחוב בעמ' (פורסם בנבו, 27.4.12);

19. כל זאת מלבד מושכל היסוד הכללי שכאשר קיים הסדר ספציפי מול נורמה כללית, **הסדר הספציפי גובר על הנורמה הכללית**:

"שאלת היחס בין שתי נורמות, האחת ספציפית והשנייה כללית, אשר שתיהן עשויות לחול על אותו מקרה, נדונה לא אחת במשפטנו. הכלל המקובל הוא כי יש לתת עדיפות לנורמה ספציפית על פני נורמה כללית. כך גם כאשר הנורמה הכללית מאוחרת יותר".

עמ"מ 1207/15 רוחמקין נ' מועצת העיר בני ברק (18.8.16), סעיף 5 שם;

ו^ן ראו:

דן"א 1595/06 עיזבון המנוח ארידור ז"ל נ' עיריית פתח תקווה, עמ' 75 שם;

אהרברק, פרשנות במשפט - תורת הפרשנות הכללית (1992), עמ' 551;

אהרן ברק, פרשנות תכנית במשפט (התשס"ג), עמ' 117;

בפרט שהגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע נחקקה בתיקון משנה 1979, היינו מאוחר לסעיף 452 לחוק העונשין שנחקק בשנת 1977, ככלומר לא רק שהנורמה בחוק איסור לשון הרע הינה בגדר הסדר ספציפי, אלא היא גם מאוחרת יותר, וכיודע הכלל המשפטי הינו **שנורמה מאוחרת יותר גוברת על הקודמת לה** (ראו במקורות שאוזכרו לעיל), על אחת כמה וכמה כשהנורמה המאוחרת הינה נורמה ספציפית.

20. גם לגבי הנטען ל"נזק ממוני" צדק בימ"ש קמא משקבע כי בהעדר עובדות נתונות, לא ניתן להקים אף לא תשתיית משפטית לכוארית - מדובר במושכלות יסוד:

אוף הניסוח ותוכנו של כתוב האישום הוגדרו בסעיף 85 לחס"פ, ושם בס"ק (4) נקבע במפורש כי כתוב האישום יכול **"טייאור העובדות המהוות את העבירה, במצוון המקום והזמן במידה שאפשר לברור"**. לעניין זה ראה בת"פ 34268-03 מדינת ישראל נ' זידמן (2.1.2013) סעיף 3 שם:

"**ביסוד הוראת סעיף 85(4)** לחוק עומדת תכנית כפולה: (א) לחת לבית המשפט תמורה של האירועים נשוא כתוב האישום, ובפרט על החלק המיותה לכל נאשם ונאשם (ב) לחת לנאים תמורה של העובדות שהמאשימה מתכוonta להוכיח כבסיס להרשעתו, וכפועל יוצא מכך, לתכנן כראוי את הגנתו (ראו י' קדמי, על סדר הדין בפליליים, חלק שני א מהדורה מעודכנת, תשס"ט - 2009, בעמוד 915). בוגדר זה על כתוב האישום לפרט **נתונים עובדיים** **המלמדים על התקיימות יסודותיה של העבירה הנטענת**, הן יסוד עובדתי, הן יסוד נפשי (שם, שם). חלקו של הנאשם באירועים הרלוונטיים צריך להיות מתוואר בבהירות (שם, בעמוד 919; ראו גם בעמוד 1279). ... השמטה פרט מהותי המבטא יסוד מיסודות העבירה, או חיוני להצגה הולמת של התנהגות הנאשם או של הנסיבות שאפפו אותה, עשויה להוות פגם לעניין סעיף 149(3) (שם, בעמוד 1280)".

וכן ראה בספרו של כב' השופט י' קדמי "על סדר הדין בפליליים" (חלק שני) בעמ' 1279:

"**פרשת העובדות** מציגה את התנהגו של הנאשם ואות הנסיבות האופפות אותה, ככל שהדבר דרוש כביסיס להרשעתו; ואין צורך להזכיר מלים הרבה, **מדוע חיבת התביעה לוודא כי פרשת העובדות תנוסח בהירות ויתן ביטוי ברור לכל יסודות העבירה**".

טענת הקובל, הן בבימ"ש קמא והן בפניינו, כי צין את הדברים באופן כללי וכי רק בהליך עצמו יש מקום לברר את העובדות, אינה נconaה בעליל והינה מנוגדת במפורש הן להוראת החוק (סעיף 85(4) לחס"פ) והן לפסיקה שאוזכרה לעיל, מהן עולה מפורשות, שהדרישה להציג העובדות כבר בכתב האישום עצמו אינה דרישת פורמלאלית גרידא וקיימת חשיבות כי כתב האישום עצמו יכולול את כל העובדות המקיימות את העבירה, הן עברו בית המשפט המתבסס על אותן העובדות בבוואו לכתב את הכרעת הדין בעניין שבפניו, והן עברו הנאשם להtagונן בפני האישומים המיויחסים לו וזכותו לדעת מהן העובדות והאישומים המלאים נגדם עליו להtagונן. השמטה של עובדות המקיימות את העבירה, מהחלוקת העובדתי של כתב האישום, מהוות פגם בכתב האישום - כאמור מושכל יסוד.

וכן ממש לאחרונה, ביום 14.12.20 נيتנה החלטה בת"פ 67104-01-20 מдинת ישראל נ' בגין נתניהו ואח' שקבעה במפורש כי "**אין מקום להקלות והיעדר פירוט תחת ביטויים** כ"בין היתר"; " לרבות"; "דרישות שימושיות"; "פרשות שונות"; "**עובדים אחרים**" לא פירוט; "גורמים שונים" לא פירוט, "גורמים מטעמו" לא פירוט, וכיצ"ב. ואם "להקלות והיעדר פירוט" אין מקום, על אחת כמה וכמה שהיעדר פירוט העובדות כלל אין מקום...

21. ברם לאmittתו של דבר אין צורך בכל נימוקי בימ"ש קמא, שכן גם אם תמצוי לומר שהוא של הקובל נכון בסעיף 452, וגם בהנחה שהקובל היה מפרט את הנזק הממוני, גם אז לא קיימת תשתיית משפטית לקיומה של עבירת 'היזק בזדון', שכן תנאי לקיומה של עבירות 'היזק בזדון' הינו: "ההורס נכס או פוגע בمزיד ושלא כדין..." קרי: ההיזק צריך להיות **שלא כדין**, והלא בנדונו, מרגע שהמשיבה חוסה תחת ההגנה של חוק איסור לשון הרע, לא ניתן עוד לומר ש"פגיעה בנכס" הייתה "**שלא כדין**", וממילא דרישת ה"**שלא כדין**" אינה מתקיימת בנדונו...).

22. זאת ועוד: בסופו של דבר, ככל שנגרם נזק לשם הטוב של הקובל /או ממונו, הוא לא נגרם כתוצאה מהגשת התלונה על הקובל אלא כתוצאה מהגשת כתב האישום נגדו, שזו אינה החלטה של המשيبة ואין לה יד ורגל בההחלטה האם להגיש כתב אישום. בכך הוא שכותב האישום הוגש כתוצאה מהتلונה, ברם עצם הגשת כתב האישום מלמדת על תשתיית לכאורה קיימת, כדי בה כדי לפגוע בשם הטוב של הקובל. ככל שטענת הקובל הינה שתcosaה מתلونת המשيبة נגרם לו נזק בכך שהגישיו נגדו כתב אישום, טענה זו ראוי שתידחה על הסף, בפרט שבhall'ן האזרחי כבר קיימת קביעה, בוודאי של ערכאות הערעור גם שהוא טרם חלוטה, שהקובל אכן ביצע את המיעשים המיויחסים לו בדבר זיוף הcosaה.

23. סיכון של דבר לגבי עבירות 'היזק בזדון' - צדק בימ"ש קמא במסקנותו, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדותית של המערער במלואן לעניין היזק לשם הטוב, עדין בהן כדי להקים תשתיית משפטית לקיומה של עבירת 'היזק בזדון' לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ולענין היזק בזדון ל"ממונו" של הקובל צדק בימ"ש קמא

שהעדר פירוט עובדתי באשר לאותו "ממון" הינו פגם יסודי בכתב האישום - גם כאן מדובר במושכלות יסוד.

עבירות גילוי סוד מכךועי - סעיף 496 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "סעיף 496"):

24. תמצית טענת הקובל: המשיבה פנתה לבנקים שונים בטענה שבידיה צו שיפוטי המותר לה לקבל מידע בנוגע לבנק של המנוחה, על סמך אותו צו היא קיבלה את המידע ולאחר מכן התבර כי אותו צו שיפוטי לא היתר לה את קבלת המידע מהבנקים. לאחר קבלת המידע, "השתמשה הנΚבלת והפיצה אותה שלא דין ותוקן התבוסות על מעשה מירמה שלה, תוך שהיא מגלה את תכנים לכל מי שביבשה ממנו" [סעיף 7(ה) לקובלנה]. בכך, כך לטענת הקובל, עברה המשיבה על סעיף 496 לחוק העונשין הקובל כ:

"496. המגלה מידע סודי שנמסר לו אגב מקצועו או מלאכתו, שאינו סוד רשמי כמשמעותו בסימן ה' לפראק ז', ואיןנו נדרש לגלותו מכוח הדיון, דינו - מסר שהוא חדשים."

25.指出 כי הקובל כלל לא יחס למשיבה את העבירה הנ"ל לפי סעיף 496 בפרק "הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשمت", אלא בטור הקובלנה עצמה, לאחר שתיאר את מעשה של המשיבה בסעיף 7(ה) לקובלנה, הוסיף את ס"ק (ו): "מדובר בעבירה על סעיף 496 לחוק העונשין". וראה בספרו של כב' השופט י' קדמי **"על סדר הדין בפלילים"** (חלק שני) בעמ' 1279:

"הוראות החיקוק, אף שפירוטן בכתב האישום נושא היום אופי פורמלי בעיקרו, עדין שמור להם תפקיד ענייני בכך שהן 'משלימות' את תמונה ה'התרכשות' המיחוסת לנאים בפרשת העובדות..."

26. קביעת בימ"ש קמא: למורת שהקובל כאמור לא יחס למשיבה את העבירה על הסעיף הנ"ל בפרק "הוראות החיקוק", בחן בימ"ש קמא את הטענה לגופה וקבע, כי לעניין עצם קבלת המידע מהבנק, גם אם נקבע את הטענה העובדתית שהמידע התקבל במרמה ע"י המשיבה, אין בכך כל עבירה מצד המשיבה על סעיף 496, שכן העבירה בסעיף 496 מתיחסת למי **שגבילה** את המידע ולא למי **שקיבל** את המידע, אף אם נניח שקיבל המידע במרמה. ולענין הטענה שהמשיבה הפיצה את המידע שקיבלה "לכל מי שביבשה ממנו" - מדובר בטענה כללית וסתמית, כאשר גם בעניין זה לא טרח הקובל לפרט את העובדות המהוותיות - למי הפיצה המשיבה את המידע, מתי וכי'ב, וזאת בניגוד לסעיף 5(4) לחס"פ כפי שפרטנו בסעיף 20 לעיל.

בנוספ' נימק בימ"ש קמא, שתכליתו של סעיף 496 - "סוד מכךועי" - כפי שפורש בפסקה - הינו מניעת ריגול מסחרי או תעשייתי, ולא גילוי מידע בנקי שגהיג לב'כ' יRibuto של הקובל במשפט האזרחי שנוהל.

27. טענות המערער: סעיף 496 לא מוגבל רק לעבירות גילוי סוד מכךועי אלא לכל גילוי מידע באמצעות שקר.

אודה על האמת, לא ירדתי לסתוף דעתו של המערער כיצד הוא כולל בסעיף 496 את המילה 'שקר' שעה שהסעיף כולל איננו עוסק בכך ...

יודגש כי בכתב הערעור זו הטענה היחידה של המערער לעניין סעיף 496. המערער כלל לא התייחס לנימוקי בהמ"ש

עליל וכלל לא ערער עליהם...

ציפינו כי לפחות בדיון לפנינו ינסה המערער להסביר כיצד עבירות שקר נכנסת לתוך הגדרת סעיף 496, אך המערער כלל לא התייחס לכך ותחת זאת בחר להתמקד בטענה שסעיף 496 חל על המשיבה בהיותה גם **מקבלת** את המידע - טענה שכאמור כלל לא נטעה בכתב העזרו..., וגם את טענתו זו לא הצליח להסביר דהינו כיצד סעיף 496, שקובע במפורש כי הוא מתייחס למי **שמקבל** את המידע...>.

28. לשם השלמת הדברים נציין, כי צדק בימ"ש כשקבוע כי תכליתו של סעיף 496 כפי שפורש בפסקה הינה לקבוע איסור על גילוי של מידע סודי **שנמסר לאדם במסגרת יחסי אמון**, ולא איסור על גילוי של מידע שנלקח ללא נטילת רשות.

ראה:

ק"פ 102/10 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' שאל שאל;

בע"פ 981/98 קואופרטיב הנמל החדש בע"מ נגד אפרים קאוושינסקי ואח';

ע"פ 387/96 מרדכי הר טוב נ' יש-ליין בע"מ;

ברם אין כל צורך לדוש בכך, שכן כאמור לעיל הקובל כלל לא טרכ לפרט בקובולנה את התשתיות העובדיות כנדרש בסעיף 85(4) לחסד"פ, מעבר לטענה הכללית שהמשבה הפיצה את המידע שקיבלה "לכל מי שביקשה ממנו"...

29. **sicomo של דבר לגבי עבירת גילוי סוד מקצועני** - צדק בימ"ש קמא במסקנותו, כי גם אם תתקבלנה כל הטענות העובדיות של המערער במלואן, סעיף 496 לחוק העונשין כלל לא חל על המשיבה בקשר **לקבלת** המידע, ובנוגע לטענת **גילוי** המידע והפצתו, כאמור המערער לא פירט את הטענות העובדיות המהותיות שיש בהן כדי להקים את התשתיות לקיומה של עבירה **גילוי סוד מקצועי** לפי סעיף 496 לחוק העונשין. כל זאת מעבר לכך שכאמור הקובל לא כלל את העבירה לפי סעיף זה בפרק "הוראות החיקוק לפיהן מואשםת הנאשמה"...

*****

30. עינינו הרואות, כי המערער, באמצעות בא כוחו, **בחר כמפורט לעיל להגיש ערעור נעדר כל בסיס, שלא נשען על אדנים ממשיים, תוך תקיפת מושכלות יסוד במשפט הפלילי**, ועל כן אינני יכול להשחרר מהרשום אותו הותיר המערער על בימ"ש קמא שכותב: "מהמסמכים אשר הוגש לביהם"ש, נראה כי הקובל פועל ללא אותן בהגשת תלונות והליכים משפטיים כנגד הנאשمة, ששימשה כעורכת דין בהלים שנגעו למשפטו של הקובל ולקיום צווארת אימו המנוחה ז"ל".

ראוי שעניין זה יבוא לידי ביטוי בחיוב הוצאות שיטול על המערער; ברם טרם לכך נעמוד על טענה נוספת נספת שהעלתה המערער.

31. המערער מלין על כך, שככל שבמ"ש קמא הגיע למסקנה שיש פגמים בכתב הקובלנה לעניין אי-פирוט העובדות, היה עליו להסתפק בהצבעה על הפגמים ולאפשר לו לחזור ולתקן את הקובלנה באופן שתכלול את העובדות המהותיות כנדרש, ולא לבטל את הקובלנה.

32. על פניו יש צדק בדברי המערער - מדוע לבטל את הקובלנה טרם תינתן לקובל הזדמנות לתקן את הפגמים ולהגיש כתב קובלנה מתוקן? אלא שלاور השתלשות ההליכים בביבמ"ש קמא ובשים לב להזדמנויות הרבות שניתנו לקובל לתקן את הקובלנה באופן שתהלום את הוראות סעיף 85 לחסד"פ, יש לדחות את טענתו זו של המערער מכל וכל; ולשם כך אסקור את השתלשות ההליכים הרלוונטיים בביבמ"ש קמא לעניין זה של תיקון הקובלנה:

(א) ביום 5.3.20 הגיש המערער את כתב הקובלנה הראשון, בהיותו לא מיוצג. בכתב הקובלנה הנ"ל כלל לא טען הקובל ל'נזק ממוני' ואת עבירות סעיף 496 לחוק העונשין כלל לא הזכיר.

(ב) על גבי הקובלנה הראשונה ניתנה החלטה של הקובל להגיש כתב קובלנה מתוקן הויל והקובלנה כפי שהוגשה איננה עומדת בתנאי סעיף 85 לחסד"פ. עוד באותו יום הוגש כתב קובלנה מתוקן ראשון, גם הוא ע"י הקובל עצמו. גם בכתב הקובלנה המתוקן ראשוןשוב לא טען הקובל כלל ל'נזק ממוני' ושוב לא הזכיר כלל את עבירות סעיף 496 לחוק העונשין.

(ג) ביום 18.5.20 שוב הגיש הקובל כתב קובלנה מתוקן שני, מבלי שניתנה כל ההחלטה המתירה תיקון נוסף - גם בכתב הקובלנה המתוקן שנישוב לא טען הקובל כלל ל'נזק ממוני' ושוב לא הזכיר כלל את עבירות סעיף 496 לחוק העונשין.

(ד) ביום 3.6.20 הגישה המשיבה את בקשה לביטול כתב הקובלנה (אשר הוכתרה בנסיבות השגואה "בקשת לסייע על הסוף") מושא החלטת בимв"ש קמא הנדונה בערעור זה, וביום 4.6.20 התקיים דיון ראשון שכלל דיון בבקשת המשיבה הנ"ל, ושם לראשונה הזכיר המערער (בהיותו עדין לא מיוצג) את עניין הנזק הממוני אך באופן כללי מאד:

"**היא הרסה לי את החיים, השעו אותו בעבודה, אני לא יכול להتقدم, אני מגדל שני ילדים, זה בזכותו הדברים שהוא עשתה עם כל האויבים שלו.**

אשר להיזק בזדון - נגרם לי נזק כלכלי פיננסי, זה נקרא נזק ממוני, כל הקידום שלי, כל השכר שלא קיבלתי". (עמ' 2 לפניו בимв"ש קמא מיום 3.6.20, ש' 18-21 שם)

מפרוטוקול הדיון עולה, כי בימ"ש קמא הסביר לקובל מדוע לאחר העלת טענותיו בדיון עולה כי אף כתוב הקובלנה המתוקן השני איננו עומד בדרישות סעיף 85 לחסד"פ והמליץ לקובל להיות מוצג, וכן בהחלטתו בסוף הדיון צין בימ"ש קמא כי המליץ לקובל להיות מוצג וקבע כי על הקובל להגיש תגובה לביקשת המשיבה באמצעות בא כוחו לאחר שהיא מוצגת וביהם"ש קבע דיון נוסף.

(ה) וכן הקובל קיבל את המלצת בהםמ"ש והחליט להיות מוצג ע"י בא כוחו הנוכחי; ביום 22.6.20 הגיע ב"כ הקובל בקשה לדוחית מועד הדיון בטענה שברצונו להגיש כתוב קובלנה מתוקן. ביהם"ש נעתר לביקשתו וביום 6.7.20 הגיע ב"כ הקובל כתוב קובלנה מתוקן שלישי, אלא שגם בכתב הקובלנה המתוקן שלישי שוב לא טען הקובל כלל ל"נזק ממוני" ושוב לא הזכיר את עבירות סעיף 496 לחוק העונשין כלל.

(ו) ביום 14.7.20 הגיע ב"כ הקובל בקשה להתיר לו להגיש כתוב קובלנה מתוקן נוסף המתיחס גם לסעיף 496 לחוק העונשין, ביהם"ש נעתר לביקשתו וביום 15.7.20 הגיע ב"כ הקובל כתוב קובלנה מתוקן רביעי - הוא כתב הקובלנה מושא ההחלטה עליו מעערר הקובל - ובו שוב לא טען הקובל כלל לנזק ממוני, ובאשר לעבירות סעיף 496, הקובל הזכיר רק את עובדות **קבלה** המידע ע"י המשיבה מהבנקאים - ראה הציגותם המופיעים בסעיפים 24-25 לעיל, ללא שטרח לפרט כלל את העובדות בקשר לטענת **פצת** המידע מעבר לטענה הכללית "השתמשה הנΚבלת והפיצה אותה שלא כדין ותור התבססות על מעשה מירמה שלה, תוך שהיא מגלה את תוכם לכל מי שביקשה ממנו" [סעיף 7(ה) לכתב הקובלנה המתוקן הרביעי]. ברם למי היא הפיצה, מתי וכו' - לא פירט ב"כ הקובל דבר.

(ז) במקביל גם הגיע ב"כ המעערר תגובה לביקשת המשיבה לביטול כתוב האישום וטען שמדובר של העובדות להתריר בהליך העיקרי. אלא שב"כ המעערר שכח שכך לברר את העובדות בהליך העיקרי יש ראשית לצין אותן ולטען אותן בכתב הקובלנה עצמם, על מנת שהנאשمة תוכל להתגונן מפני העובדות. אחרת כיצד תדע הנאשمة בפני אלו עובדות נטענות עליו להתגונן?... כך הדבר בהליך אזורי, על אחת כמה וכמה בהליך הפלילי - ראה הפסיקה אליה הפנו בסעיף 20 לעיל.

(ח) ביום 9.8.20 התקיים דיון שני בו חזרה המשיבה על טענתה כי גם בכתב הקובלנה המתוקן רביעי לא פורטו העובדות הנטענות. בתשובתו, ב"כ הקובל לא עתר לתקן את כתוב הקובלנה בשנית (או יותר נכון **בחמישית**...) וחתך זאת ביקש להשלים טיעונים בכתב לגבי הבקשת לביטול כתוב הקובלנה בלבד. יתרה מזו: המשיבה טענה שהינה מתנגדת לתקן חמישי של כתוב הקובלנה וביהם"ש השיב לה שב"כ הקובל כלל לא עתר להגשת כתוב קובלנה מתוקן נוסף בסה"כ ביקש השלמת טיעונים בכתב ביחס לביקשתה לביטול הקובלנה. ב"כ הקובל שמע את דברי בהםמ"ש ולא עתר לתקן נוסף וחמישי של הקובלנה, וכן ביהם"ש נעתר לביקשת ב"כ הקובל והתיר לו להגיש השלמת טיעונים בכתב.

(ט) ביום 18.8.20 הגיע ב"כ הקובל את השלמת טיעוני **ושוב חזר על טענתו כי אין צורך לכלול את העובדות בכתב הקובלנה ויש להוtier את בירורן להליך עצמו**. מפהת חשיבות הדברים אביא את לשונו של ב"כ הקובל בהשלמת טיעוני:

עינינו הרואות כי ב"כ הקובל מודה כי "רבות העובדות אין בפני כב' בהמ"ש" ואף על פי כן הינה **עומד על דעתו כי אין צורך לתקן את כתוב הקובלנה ויש להוtier את עניין העובדות לשמיית התקן ולהלirk העיקרי.**

וכן ב"כ הקובל מסיים את השלמת טיעוני בנחרצות הבאה:

(ו) ביום 20.8.20 הגישה המשיבה את תגונתה להשלמת טיעוני הקובל וחזרה על בקשתה לביטול הקובלנה בהתאם לסעיף 149 לחס"פ (סעיף 11 לtagונתה הנ"ל) תוך שהפונתה במפורש לסעיף 85(4) לחס"פ הקובל כי על כתוב הקובלנה להכיל את העובדות הנטענות. האם בתגובה עתר ב"כ הקובל לאפשר לו לתקן חמישית את כתוב הקובלנה ולכלול סוף כל סוף את העובדות המקיימות את התשתיות המשפטית לנטען לגבי הנזק הממוני וכן הפצת המידע לעניין סעיף 496 לחוק העונשין? התשובה הינה לאו מוחלט.

אינני יודע מה היה מחייב בימ"ש קמא אילו בעקבות האמור היה הקובל מבקש לחשוף כתוב מתוקן **חמישית,** ברם עובדתית הקובל לא בקש זאת **ואף עמד על כך שאינו צריך בכך כי לשיטתו אין צורך בגלווי העובדות בכתב הקובלנה אלא רק בהליך עצמו.**

(ויא) יתרה מזו, אף בדיוון בפנינו עמד ב"כ הקובל על דעתו שאית עניין העובדות יש להוtier להליך העיקרי: "אחרי שהוא פרסמה את כל מה שהוצאה מהבנקים לא אפרט מה קרה לו. היא פרסמה את המידע לכל העולם. אני אעשה בעניין זהה, אני אוכיח את זה במשפט אבל לא ככה." (עמ' 2 לפניו הדיון בערעור ש' 17-16)

33. במצב דברים זה, שבו הקובל עומד על כך שאינו צריך לתקן את הקובלנה ועל בימ"ש לקבוע את התקן לשמיית ראיות, צדק בימ"ש קמא משהכריע בבקשת לביטול הקובלנה לגופו של עניין הנזק הממוני והפצת המידע שבהuder עובדות לא ניתן להקים כל תשתיות משפטית לעבירה פלילית; משעה שהקובל עצמו טעון ועומד על כך - הן ביבמ"ש קמא והן בפנינו - שאין כל צורך בתיקון הקובלנה לעניין הוספת העובדות, בית המשפט איננו אמור להפיצו בפני הקובל שיתקן את כתוב הקובלנה, בפרט משתוקנו לקובל ארבעה(!) הזדמנויות כדי לכלול את העובדות הנטענות. תחת זאת בחר הקובל להגיש ארבעה כתבי קובלנה מותוקנים זהה אחר זה ובאף אחד מהם לא טרחה לתאר את העובדות לעניין הנזק הממוני וכן הפצת המידע, כנדרש בסעיף 85(4) לחס"פ, **ואם כך מה לו כי יליין על כך שבימ"ש קמא לא העמיד לרשותו הזדמנות חמישית לתקן את הקובלנה?**

34. סיכומו של דבר ולאור כל המקבץ, יצא לחברי לדוחות הערעור על כל חלקיו ולהיב המערער בתשלום הוצאות המשיבה בסך 15,000 ₪ (כולל מע"מ).

א' נאמן, שופט

השופט י. גריל:

מצטרף אני לעמדת השופט אריה נאמן, לפיה צדק בית-משפט קמא במסקנותו לפיה גם אם תתקבלנה מלאה טענותיו העובדיות של המערער, לא יהיה בכך כדי לבסס תשתיית לטענת המערער לפיה חטאה כלפי המשיבה בעבירות לשון הרע.

כך גם מקובלת עלי עמדת חברי, ומnimoki, לפיה צדק בית-משפט קמא במסקנותו שאין בטענות העובדיות שהעלתה המערער כדי לבסס את טעنته לפיה גרמה לו המשיבה "היזק בזדון" לפי סעיף 452 של חוק העונשין.

אף באשר לעבירות גילוי סוד מחייב, לפי סעיף 496 של חוק העונשין, סבורני, כי צדק בית-משפט קמא במסקנותו ובnimoki, וכן אין בטענותיו של המערער כדי לבסס קיומה של עבירה לפי סעיף 496 של חוק העונשין.

על-יסוד כל האמור לעיל מצטרף אני לתוכאה אליה הגיע השופט אריה נאמן בפסק-דין.

**י. גריל, שופט עמידה
[אב"ד]**

השופט שושנה שטמר:

אני מסכימה לפסק דין של השופט אריה נאמן.

ש. שטמר, שופט עמידה

לפיכך הוחלט כאמור בפסק-דין של השופט אריה נאמן.

ה母校יות תמציא את העתק פסק הדין אל:

1. ב"כ המערער: עו"ד ר. ריטגרונד, חיפה

2. המשיבה: עו"ד כרמית נעמן, נהריה.

ניתן היום, כ"ב בטבת תשפ"א, 06 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

**א' נאמן, שופט
עמידה**

י. גריל, שופט עמידה

[אב"ד]

עמוד 15

